

Arrest

nr. 70 523 van 23 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN BELLINGEN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 18 september 2001, verklaart er zich op 26 januari 2011 een tweede maal vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 30 juni 2011, verstuurd op 30 juni 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Mazar Dara, dat gelegen is in het district Nurgal van de provincie Kunar. U bent van Tadzjiekse origine en bent aanhanger van het soennitische geloof. Uw broer A. A. was een moedjahed die spoorloos verdween in 1373 (1994). Toen de taliban aan de macht kwamen, werd u aangemaand de wapens op te nemen. U werd gezocht in het huis van uw oom maar bevond zich op dat moment elders. Uit schrik om gerekruteerd en uiteindelijk vermoord te worden, werd er in overleg met uw oom A. G. besloten dat u

Afghanistan maar beter kon verlaten. U diende een asielaanvraag in op 18 september 2001. In dringend beroep nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 30 november 2001 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Uw beroep hiertegen bij de Raad van State werd verworpen in het arrest met nummer 117194 van 19 maart 2003. Op 11 mei 2007 diende u een tweede asielaanvraag in. Op 11 juli 2008 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, daar u geen gevolg gaf aan uw oproeping van 20 juni 2008. U tekende hiertegen geen beroep aan. In 2009 en 2010 diende u twee regularisatieaanvragen in die werden geweigerd. Op 26 januari 2011 diende u, na een deelname aan een hongerstaking, een derde asielaanvraag in. Ter staving van uw asielrelaas legt u heden een Afghaans paspoort voor dat u is uitgereikt op de Afghaanse ambassade te Brussel op 28 juni 2010. Tevens enkele documenten aangaande uw regularisatieaanvragen en een schrijven van uw psychiater over uw psychische toestand."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS reeds op 30 november 2001 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam. Tevens werd er door het CGVS vastgesteld dat er geen geloof gehecht kon worden aan uw bewering uit het district Nurgal van de provincie Kunar afkomstig te zijn en aldaar woonachtig te zijn geweest tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhinderde de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Uw beroep tegen deze beslissing bij de Raad van State werd verworpen. Aangaande de opmerkingen omtrent uw nationaliteit en afkomst dient overigens te worden opgemerkt dat u in het kader van uw regularisatieaanvraag op 4 december 2006 op de Afghaanse ambassade te Brussel nog verklaarde van Pakistan afkomstig te zijn. Eerder had u ter staving van uw identiteit overigens op 23 juni 2006 een Afghaans paspoort voorgelegd dat door de Afghaanse ambassade als vals werd bestempeld (zie 'Regularisatieaanvraag', p. 20/45). U had bovendien ook in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaard uw identiteitsdocumenten in Afghanistan te hebben verloren. Dergelijke vaststellingen leggen nogmaals de nadruk op de bedrieglijkheid van uw asielaanvraag. Op 11 mei 2007 diende u een tweede asielaanvraag in maar u gaf geen gehoor aan de aangetekende brief die u opriep voor gehoor op 20 juni 2008. Ten gevolge hiervan nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus op 11 juli 2008. U gaf geen geldige reden op die uw afwezigheid zou kunnen legitimeren en u tekende geen beroep aan tegen de beslissing van het CGVS. Uw onachtzaamheid inzake de opvolging van deze asielaanvraag doet overigens vragen rijzen over de ernst van uw asielmotieven. Het Commissariaat-generaal kan er zich derhalve toe beperken om in uw geval de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. In het kader van onderhavige asielaanvraag volhardt u in het asielrelaas en de asielmotieven die eerder als ongeloofwaardig werden beschouwd. Het CGVS stelt verder vast dat het voorleggen van de nieuwe elementen niets afdoet van de eerdere beoordeling van uw asielaanvraag. U legt immers een Afghaans paspoort voor dat u op de Afghaanse ambassade in België hebt verkregen tegen betaling. Dit paspoort hebt u verkregen louter op basis van een taskara (Afghaanse identiteitskaart) en persoonlijke verklaringen, waaraan het CGVS geen geloof heeft gehecht. Een identiteitsdocument kan alleen als ondersteunend element dienen indien dit in overeenstemming zou zijn met de door u gedane verklaringen op het CGVS, wat hier niet het geval is. Het door u aangebrachte nieuwe element vermag bijgevolg niet de eerdere beoordeling, waarin u zowel de vluchtelingen- als de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, te wijzigen. De overige documenten, in verband met uw regularisatieaanvragen of uw psychische toestand hebben geen betrekking op uw asielrelaas en zijn derhalve niet bij machte de beoordeling van het CGVS hieromtrent te wijzigen. Wat dit medisch attest betreft dient overigens te worden opgemerkt dat dit enkel gebaseerd is op een eenmalig bezoek aan uw huisarts, die als therapie "vnl. heil (ziet) in de regularisatie van zijn toestand". Dit attest is niet van die aard dat het een ander licht op de beoordeling van uw asielmotieven kan werpen. Ook uw huidige verklaringen gedaan op het CGVS tijdens het gehoor op 11 mei 2011 nemen de twijfels rond uw herkomst allerminst weg. Vooreerst trachtte u de eerdere vaststelling aangaande uw gebrekkige kennis over Afghanistan en uw regio van herkomst te minimaliseren door te stellen dat u destijds veel last had van stress en de tolk een van oorsprong Dari-sprekende zou zijn geweest, die u niet goed gezind was (CGVS, 2011, p. 2). Er dient in deze te worden opgemerkt dat u (zoals u ook zelf beaamt p. 2) nimmer naar voren hebt gebracht dat u wegens stress of moeilijkheden

met de tolk problemen zou hebben ondervonden om uw kennis onder woorden te brengen. Deze gratuite beweringen zijn dan ook weinig ernstig te noemen en bieden geen verklaring voor uw gebrekkige kennis. Deze gebrekkige en fragmentarische kennis wordt nogmaals onderstreept door een aantal van uw verklaringen. Zo is het opmerkelijk te noemen dat u vermoedde nog niet geboren te zijn toen de Russen Afghanistan verlieten (CGVS, p. 8). In werkelijkheid verlieten de Russen Afghanistan pas in 1989 en beweerde u geboren te zijn in (1360) 1981. Verder beweerde u dat de taliban nog geen jaar aan de macht waren in Afghanistan op het moment dat u Afghanistan zou hebben verlaten, i.e. september 2001 (CGVS, p. 8). In werkelijkheid waren de taliban reeds aan de macht sedert 1996 en kan de val van het regime kort na september 2001 gesitueerd worden. Dat u zich hierover dermate vergist, is erg bevreemdend te noemen. Tevens was Najib volgens u de laatste president van Afghanistan alvorens het talibanregime werd geïnstalleerd. In werkelijkheid was Burhanuddin Rabbani de laatste Afghaanse president in de jaren voor het talibanregime. Evenzeer is het opmerkelijk dat Gulbuddin Hekmatyar, een berucht krijgsheer, volgens u tevens het ambt van president heeft bekleed wat niet strookt met de werkelijkheid. Tevens kon u niet toelichten wie het dorps hoofd was tijdens het talibanregime en kon u het CGVS geen informatie geven over een eventuele districtchef (CGVS, p. 8). Evenzeer is het opmerkelijk te noemen dat volgens u Assadullah Wafa de gouverneur van Kunar was ten tijde van uw vertrek. In werkelijkheid werd hij pas gouverneur in 2005, enkele jaren na uw voorgehouden vertrek uit Afghanistan. Dat u zo in het ongewisse blijft over een aantal elementaire zaken van de Afghaanse samenleving en uw omgeving in de jaren voor uw beweerde vertrek uit Afghanistan legt nogmaals de klemtoon op de bedrieglijkheid van uw verklaringen. Wederom dient te worden geconcludeerd dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire bescherming kan worden toegekend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt vooreerst dat aan de hongerstakers was beloofd dat hun dossier zou worden herzien, als ze konden aantonen dat ze de Afghaanse nationaliteit hadden. Daarvoor eiste men dat ze een (nieuw) Afghaans paspoort zouden voorleggen. Ondanks het feit dat verzoeker dit deed, is men zijn belofte niet nagekomen.

Verder stelt verzoeker dat het UNHCR-rapport *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 17 december 2010 duidelijk stelt dat er geen binnenlands vluchtalternatief is. Daarnaast stelt verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn asielrelaas. Tot slot stelt verzoeker dat voldoende rapporten aantonen dat de steek waaruit hij afkomstig is gevaarlijk is.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoeker bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over zijn herkomst. Verzoeker kon een heleboel eenvoudige vragen over de Afghaanse samenleving en over zijn omgeving in de jaren voor zijn beweerde vertrek uit Afghanistan immers niet juist beantwoorden. Ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker in het kader van zijn regularisatieaanvraag op 4 december 2006 op de Afghaanse ambassade te Brussel zelf verklaarde van Pakistan afkomstig te zijn. Tijdens het interview werden de beweringen van verzoeker nagegaan door een medewerker van de conselier van de ambassade. Bronnen van de ambassade lieten vervolgens weten dat verzoeker zeker van Pakistan is (dossier regularisatieaanvraag toegevoegd aan het administratief dossier). Het nieuwe door verzoeker neergelegde paspoort werd hem volgens zijn verklaringen verstrekt op basis van zijn taskara die, volgens verzoeker, werd aangemaakt door een oom. Het is van algemene bekendheid is dat aan Afghaanse identiteitsdocumenten niet veel waarde kan worden gehecht aangezien corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverbreid is. Gelet op wat voorafgaat is de bewijswaarde van het neergelegde paspoort dan ook bijzonder relatief, minstens wordt hiermee niet aangetoond dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft zoals hij voorhoudt. Verzoeker maakt zijn beweerde herkomst niet aannemelijk. De Raad sluit zich aan bij de motivering van de bestreden beslissing die door verzoeker overigens geenszins wordt betwist of weerlegd.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het risico op vervolging en op ernstige schade moeten beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit. Er is echter geen

nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliest verzoeker zijn belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen, als blijkt dat hij reeds in een ander land als vluchteling erkend is of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming heeft verkregen. Door leugenachtige verklaringen af te leggen over zijn nationaliteit, minstens er geen duidelijkheid over te scheppen maakt verzoeker het de asiendiensten onmogelijk de nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Een asielzoeker die over zijn herkomst en nationaliteit ongeloofwaardige verklaringen aflegt, maakt dus niet aannemelijk dat hij vluchteling is of nood heeft aan subsidiaire bescherming.

De verwijzing naar zijn asielrelaas – dat zich volledig in Afghanistan afspeelt – en naar rapporten over de veiligheidstoestand in Afghanistan is gelet op het voorgaande niet dienstig. Het betoog dat aan de hongerstakers was beloofd dat hun dossier zou worden herzien, als ze konden aantonen dat ze de Afghaanse nationaliteit hadden, is evenmin dienstig om een vraag om internationale bescherming te rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER